

РЕШЕНИЕ

№ 4099

гр. София, 29.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 29.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5589** по описа за **2010** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Б., против Ревизионен
акт (РА) №290900258 /28.12.2009г., издаден от орган по приходите при ТД „Големи
данъкоплатци и осигурители” на НАП - София, с искане за отмяната в обжалваната му
част по административен ред и потвърдена с Решение № 815/07.06.2010 г. на директор
на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ДОУИ) при Централно
управление на НАП – София, а именно: за данък по чл.42 по Закона за данък върху
доходите на физическите лица за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г. в общ размер
20 256,53 лв.; вноски за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. за: Държавно
обществено осигуряване общо 104 949,51лв.; здравно осигуряване общо 77 000,86лв.;
ДЗПО за универсален пенсионен фонд общо 6 962,53лв; фонд ГВРС общо
3 013,12лв. и лихви за просрочие върху посочените задължения в общ размер 77
000,86лв.

С жалбата се иска съдът да обяви нищожност на РА поради неподписването на РД от
член на екипа и допуснати просрочия при връчването на актове в хода на
ревизионното производство, както и отмяната на ревизионния акт с доводи за
неправилност на преценката на ревизиращите органи относно квалификацията на
сключени договори с физически лица като трудови, като обосновава изводи за
гражданско правния характер на правоотношението.

Ответникът чрез процесуален представител поддържа законосъобразност на
обжалвания ревизионен акт и моли съда да постанови отхвърлянето на жалбата.

Поддържа, че правоотношението е трудово-правно, преценката за което изцяло е извършена от ревизиращите органи, като признава, че не са сезирани органите на Главна инспекция по труда за извършване на проверка и обявяване на правоотношенията като трудови.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата, както поради неспазването на процесуалния закон, така и поради гражданско-правния характер на правоотношенията, за което са установени задълженията.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, изслушано е и заключение на вещо лице, неоспорено от страните.

Съдът, като взе предвид приетите по делото доказателства, становищата и възраженията на страните, и след цялостна служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.160,ал.2 ДОПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът констатира, че решението на директора на ДООИ е постановено при спазване на срока по чл.156,ал.7 ДОПК, предвид датата на жалбата по административен ред – 21.01.2010г. и подписано споразумение за удължаване на срока за произнасяне по чл. 155, ал. 1 ДОПК с три месеца, изтичащ на 07.06.2010г. Същото е връчено на 11.06.2010г., с оглед на което жалбата, депозирана на дата 25.06.2010 г. чрез куриер, видно от представената разписка и доставена на същата дата, следва да се приеме за подадена в срока по чл.156,ал.1 ДОПК.

От изложеното следва извод, че жалбата по делото е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, както и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, при спазване и на чл.156,ал.2 ДОПК за задължителност на обжалването по административен ред, както и на чл.156,ал.1 и ал.3 ДОПК - РА да не е отменен от решаващия орган в обжалваната пред съда част. При този извод, жалбата следва да бъде разгледана ПО СЪЩЕСТВО.

По наличие на основания за нищожност на РА в обжалваната му част и спазване на предвидената форма и процесуални правила в производството по издаването му, съдът намира следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №900178/29.05.2009г., издадена от П. Д. Б. – началник отдел „Данъчно-осигурителен контрол” в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” – София, с обхват на ревизията определяне на по ЗДДФЛ (2007-2008г.), вноски за ДОО и ЗО (2005-2008г.), вноски за ДЗПО за професионален пенсионен фонд и универсален пенсионен фонд по КСО(2005-2008г.) и вноски за ГВРС по Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (2005 – 2008г.). С тази заповед е определен срок на ревизията до 31.08.2009г., удължен със ЗВР № 900258/04.08.2009г. до 04.10.2009г. Съгласно последната заповед, извършването на ревизията е възложено на М. П. и Т. Ч., но последната не е подписала РД, което се обосновава в решението на ответника с разрешен отпуск за периода 12.10.2009г. – 19.10.2009г.

На основание чл.109,ал.1 ДОПК е било допустимо към датата на издаване на първоначалната ЗВР от 29.05.2009г. установяването на всички задължения в обхвата на ревизията, тъй като заповедта е издадена преди да изтекат 5 години от датата на началния ревизиран период. Следва извод за допустимостта да бъде образувано ревизионно производство, на основание чл.109,ал.1 ДОПК за установяване на всички задължения в обхвата на ЗВР.

Ревизионното производство е и законосъобразно образувано, тъй като ЗВР, последващата за изменението й, както и Заповед № К 900258/19.10.2009г. за определяне на органа, който да издаде РА, са издадени от един и същ компетентен орган – П. Б., заемащ длъжността началник на отдел Данъчно-осигурителен контрол при ТД - ГДО. Този извод следва от надлежното му овластяване по чл.112,ал.2,т.1 ДОПК. Съгласно изричната заповед за това на директора на същата на ТД -Заповед № 03/03.01.2006г., на основание правомощията си по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, е упълномощил изрично заемащият длъжността началник отдел „Данъчно-осигурителен контрол” при същата дирекция П. Б., да издава заповеди за възлагане на ревизия по чл.113ДОПК.

ЗВР и заповедта за определяне на компетентен орган да издаде РА, имат необходимото съдържание съответно по чл. 113, ал. 1 и чл.119,ал.2 от ДОПК, с което е спазена изискуемата от закона форма за издаването им.

На основание чл. 110, ал. 2 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията /чл. 112, ал. 1 от ДОПК/, като чл. 114, ал. 1 от същия кодекс установява начален момент на ревизията – датата на връчване на заповедта за възлагане, срокове за извършване на ревизията и основания за удължаването им.

Издадените актове в хода на ревизията са надлежно връчвани – Ревизионен доклад (РД) № 900258/19.10.2009г. е връчен на 26.10.2009г., а обжалваният РА №[ЕИК] връчен на 06.01.2010г.

Съдът намира за неоснователни доводите за допуснато съществено нарушение, представляващо самостоятелно основание за отмяна оплакването в жалбата за неспазване на сроковете по чл. 117,ал.4 и чл.119,ал.4 ДОПК относно сроковете за връчване на РД и РА, тъй като това не се отразява на съдържанието им нито е нарушава правото на защита.

Също така несъществено нарушение и неведещо до нищожност и отмяна е обстоятелството, че РД не е подписан от един от членовете на ревизиращия екип- Т. Ч., тъй като ЗВР, с която се определя ревизиращия екип е допустимо да бъде променена, респективно разрешения отпуск на Ч. в периода за издаването на РД е препятствие, обосноваващо невъзможност да бъде издаден от това лице. Макар и неподписан от единия от членовете на ревизиращия екип, в случая РД е издаден валидно, тъй като законодателно не е определен точен състав на органите по приходите, които следва да издадат такъв акт.

Съдът намира, че ревизионното производство е проведено в предвидените от закона срокове, като са спазени и сроковете за издаване на РД и РА по чл. 117, ал. 1 и чл. 119, ал. 3 от ДОПК. Посочените актове са постановени от органите по приходите, надлежно определени със съответните заповеди по чл. 113 и чл. 119 от ДОПК.

Съдът намира за основателно приетото в решението на ответника, че в изписването на

годината на РА е допусната фактическа грешка – посочена е 2008 вместо 2009г., като намира за безспорно, че същият е издаден въз основа на РД № 900258/19.10.2009г.

РД, представляващ акт по чл. 21, ал. 3 от АПК, има необходимото съдържание по чл. 117, ал. 1 от ДОПК, с което също е спазена предвидената в закона форма за издаването му. Предвид и липсата на констатация за нарушаване на процедурата по издаването му, на основание чл.171, ал.1 АПК вр. пар.2 ДР на ДОПК, същият е доказателство пред съда /оборимо/ за съдържащите се в него констатации.Предвид издаването на РА въз основа на процесните РД и заповед за определяне на компетентен орган да издаде РА, както и формалното съдържание на последния, то следва извод, че процесният РА, представляващ индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 2 от АПК, е издаден от компетентен орган и в рамките на предоставените му от закона правомощия по чл.119-120 от ДОПК, като е спазена предвидената форма, изложени са правни и фактически съображения за установените задължения на сдружението.

Не съставлява съществено процесуално нарушение, а въпрос на обоснованост при преценката за материалната законосъобразност на установените задължения с РА сочената непълнотата на мотивите на РД според дружеството в жалбата – непосочването на процесуалните действия в резултат на които се е стигнало до установяването на факти и обстоятелства, както и доказателствата към тях. В случая предвид вида и основанията на установените задължения, безспорно това са справките за изплатените възнаграждения от дружеството по договорите и правната преценка за характера на сключените договори, които са представени по административната преписка.

По изложените до тук съображения, съдът намира, че не са допуснати процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, нарушаване на правата на защита на сдружението, както и други нарушения, водещи до нищожност на обжалвания акт в разглежданата му част – в която образуваното ревизионно производство е допустимо, поради некомпетентност или съществени процесуални нарушения, както и неспазване на предписаната от закона форма.

По материалната законосъобразност на РА в обжалваната част, предвид доказателствата, доводите на страните и относимите правни норми, съдът намира следното:

РА се обжалва в частта за определени задължения общо в размер на 227 647,23 лв. за:

-данък върху доходите на физическите лица по чл.42 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г. в общ размер 20 256153 лв.;

-вноски за Държавно обществено осигуряване (ДОО) съгласно Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. общо в размер на 104 949,51лв.;

-вноски за здравно осигуряване (ЗО) по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. в размер на 77 000,86лв.;

-вноски за ДЗПО за универсален пенсионен фонд съгласно КСО за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008г. в общ размер на 6 962,53лв.;

-вноски за фонд ГВРС по Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/ за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. в общ размер на 3 013,12лв.

-лихви за просрочие върху посочените задължения в общ размер 77 000,86лв.

С РА оспорените задължения са определени във връзка с договорни правоотношения между дружеството и физически лица, квалифицирани от ревизиращите органи като трудови правоотношения по КТ, които доводи се поддържат от ответника в потвърждаващото решение и в хода на устните състезания пред съда. съответните ставки за данък и вноски са приложени върху изплатените по тези договори възнаграждения – съответно за осигурителни вноски на основание чл. 7, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл.4,ал.1,т.1 КСО, чл.157,ал.5 и чл.158 от КСО в частта за ДЗПО, задължения за здравно осигуряване съгласно чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЗО и задължения за фонд ГВРС съгласно чл. 20, ал. 1 и ал. 4 от ЗГВРСНР, както и във връзка със задължение за дружеството за начисляване и удържане на данък по чл. 42, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДФЛ и внасянето му по реда на чл. 65, ал. 10 от същия закон.

Спорно по делото е допълнително начислените с ревизионния акт задължения, като дължими по трудови правоотношения, каквато квалификация е дадена на сключените от дружеството граждански договори за съответните периоди.

Фактическата обстановка между страните не е спорна – посоченото в мотивите на РД за сключените договори между дружеството и съответните лица, както и размерите на изплатените възнаграждения. Установените с РА задължения за вноските за ДОО са с правно основание чл.4,ал.1,т.1 КСО, а за ЗОВ – чл.40, ал.1,т.1 ЗОВ в относимите редакции, като е прието допуснато нарушение на същите, а задълженията са установени въз основа на изплатените суми, като също не се спори по верността на изчисленията.

Също така не се спори между страните, че тези договори не съдържат изискващите се елементи по чл.66,ал.1 от КТ за трудово правоотношение като изрично уговорено работно време, почивки отпуски, както и не е установено в мотивите на РД и не се твърди наличието на длъжностно щатно разписание, в което да са посочени лицата, с които са сключени спорните граждански договори, със съответни длъжности, идентични с предмета на възложената престация.

Съгласно заключението на вещото лице, извършило проверка на 646 броя договори, сключени между дружеството и физически лица, в зависимост от предмета на дейност са за:

-охрана на различни обекти на дружеството (сметището в кв. Долно Е.,профилаториум, свинеферма, бунгала, външен охраняем паркинг, мониторинг на сметище) като съобщават за възникнали пожари и недопускат влизане на лица и МПС без разрешение;

-за ремонтни дейности – да подготвят, изземат и транспортират дънните утайки на железобетонните резервоари и отпадните продукти във връзка с оползотворяването им;

-дейности по благоустрояване -за почистване, озеленяване, резитба на храсти,бойджийски и общостроителни работи.

Вещото лице дава заключение за всеки от видовете договори, че в същите не е определяна длъжност за изпълнителя, не е определяно работно време, срещу което да му се дължи възнаграждение с постоянен характер. Вещото лице е установило, че дружеството има разработени разценки за отделните видове работи или се ползват утвърдени разценки в строителството. До 15-то число на месеца, следващ отчетния период, ръководителя на съответното звено след отчитане на натурално извършената работа, отчита и се изплаща договореното възнаграждение.

Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице, предвид изслушването му в с.з. от 30.05.2011 г. за проверените факти и обстоятелства. Вещото лице е проверило, дали всички договори са включени във ведомости за разплащане, но е установило, че всички граждански договори, описани в заключението са включени в справки за изплатени суми от съответните длъжностни лица. Проверило всички отчети, представени впоследствие и по делото- за отчитане на работата, като твърди, че за всички сключени договори има отчет от съответните длъжностни лица - че определените лица са изпълнявали задачите по договора и им е изплатена договорената сума. По съдържание отчетите са и групови (за охрана и за ремонтните дейности), съставени са по месеци, съответното лице, осъществило контрол върху работата, дава заключение да се изплати договорената сума. В счетоводството се изпраща справка за изпълнението на договорите и от тях на всяко лице се изплащали суми в брой на касата. Вещото лице е установило справка, която приличала на ведомост, защото са удържани определена сума за вноски в НОИ, ДОО и ЗО, удържки ДОД и съдържала сума за изплащане, всички удържани суми, са внасяни в бюджета. Така сключените договори са наименовани само „договори”.

Посочените правоотношения са квалифицирани като трудови правоотношения и върху изплатените възнаграждения по справките допълнително са установени посочените задължения с РА.

Не е констатирано в мотивите на РД и в Решението на ответника, че съответните физически лица са работили работа повече от 5 работни дни месечно или 40 часа седмично.

Също така не е посочено в мотивите на РД и РА, не следва от никое доказателство по делото и между страните не се спори, че не е образувано производство по чл.405а от Кодекса на труда, съответно не е извършена проверка от местно компетентните органи на Инспекцията по труда и не е издадено постановление за обявяване на сключените между дружеството и те 646 физически лица договори за трудови, съответно не е констатирано обстоятелство дали лицата са били добросъвестни по смисъла на ал.3 от същата разпоредба.

От изложеното следва, че съдът е сезиран с правен спор на първо място по въпроса сключените договори от дружеството с физическите лица граждански ли правоотношения са или се прикриват трудови правоотношения. Освен това в случай на констатирано заобикаляне на закона, ревизионното производство следва да се извърши по реда на чл.122 ДОПК.

В чл.4,ал.1, т.1 от КСО в относимите редакции за 2005г. – 2008г., като задължително осигурени по този кодекс, за всички осигурени социални рискове, са определени работниците и служителите, наети на работа повече от пет работни дни, или 40 часа, през един календарен месец. Разпоредбата на чл.40,ал.1,т.1 от ЗЗО в относимата редакция – ДВ бр. 70/98г. , препраща за възникване на задължението за ЗОВ към фактическия състав на чл.4,ал.1 от КСО.

Наличието на посоченото обстоятелство по чл.4,ал.1,т.1 КСО – работа за повече от 5 работни дни или 40 часа през един календарен месец, не се установява между страните по делото, не е и констатирано в мотивите на РД като основание за възникване на задължението за ДОО, а също не се и установява от приложените договори по делото – по никой от тях не е уговорено работно време, още повече, че част от задълженията са посочени

като определени въз основа на документа за плащане на съответната сума. След като тази предпоставка не е установена в РД - не се съдържа и твърдение за съществуването ѝ, то не може да се приеме, че са установени трудови правоотношения, прикрити с привиден граждански договор.

След като процесните договори между дружеството и физическите лица за разглеждания период 2005-2008г. не са сключени като трудови, не са обявени по реда на чл.405а КТ за трудови правоотношения и не се установява, че съответните физически лица са работили работа повече от 5 работни дни месечно или 40 часа седмично по никой от договорите, то не е осъществен фактическия състав на чл.4,ал.1,т.1 КСО и чл.40,ал.1,т.1 ЗЗО и не е възникнало задължение за вноски за ДОО и ЗОВ за дружеството в качеството му на работодател, съответно за данък по чл.42 ЗДДФЛ и вноските за ДЗПО и ГВРС. Същественото в случая е безспорно установеното, че не е проведено производство по чл.405а от Кодекса на труда, определящ редът за обявяване на даден договор за трудов от съответните компетентни органи на Инспекцията по труда. По аргумент от противното на същата разпоредба и поради липса на специална норма за въвеждане на изключение от компетентността на посочените в същата органи, то органите по приходите нямат предвидени в закона правомощия да обявяват сключените договори от дружеството за трудови.

Съгласно разпоредбата чл.405а, ал.1 КТ, когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл.1,ал.2 от същия кодекс, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на Инспекцията по труда, в което се обявява началната дата на възникване на трудовото правоотношение.

Следователно, установяването на правоотношения по граждански договор като трудови по предвидения в чл.405а КТ ред е преюдициален въпрос по отношение определянето с ревизионен акт от органите по приходите на задълженията за вноски за ДОО и ЗОВ съответно по чл.4, ал.1,т.1 КСО и чл.40,ал.1,т.1 от ЗЗО.

Само след като в производство по чл.405а КТ, издаденото от съответния компетентен орган на Инспекцията по труда постановление за обявяване на гражданско правоотношение за трудово влезе в сила, в това число и след евентуалното му обжалване по съдебен ред, гражданското правоотношение се счита за трудово, считано от датата, посочена в същото. Съгласно ал.3 на същата разпоредба, до издаването на постановлението, отношенията между страните се уреждат като при действителен трудов договор, само ако работникът или служителят е бил добросъвестен при постъпването на работа. Тази добросъвестност обаче следва да се установи в същото производство. Тъй като такъв факт също не е установен по надлежния ред, то не е налице и основание за определяне на правоотношението като трудово за минал период от време. Освен това такъв факт подлежи на установяване само ако се обяви с постановлението съответното правоотношение за трудово. Такова постановление не е издадено за нито един от договорите, то и посочената добросъвестност не подлежи на установяване.

Тъй като съдът не е сезиран с правен спор в производство по реда на чл.405а от КТ, на първо място защото предмет на оспорване по делото не е акт,

издаден по реда на същата разпоредба, то и няма правомощие да се произнесе за вида на договорите във връзка с установяването на задълженията за вноски за ДОО и ЗОВ по реда на ДОПК. Този въпрос не може да се разгледа като преюдициален в настоящето производство във връзка със задължението на съда да реши спора по същество – на основание чл.160, ал.1 ДОПК. Тъй като не е издадено постановление по 405а, не е налице акт, който да се преценява за валидност по реда на косвения съдебен контрол, освен това липсва изрично правомощие на съда да установява вместо органите на Инспекцията по труда при оспорване на РА нарушение на чл.1,ал.2 от КТ и да обяви дадено правоотношение за трудово. Аргумент за това е и предвиденото изрично съдебно производство по обжалване на постановлението по чл.405а по реда на АПК.

По тези съображения настоящият състав на съда съобрази, процесните задължения по РА за данък по ЗДДФЛ и вноски за ДОО и ЗОВ и други по КСО, като дължими само при съществуващо трудово правоотношение, в съдебно производство по чл.156 ДОПК е недопустимо да обсъжда и преценява предмета на съответните договори, в това число и дали съдържат елементите на трудов договор, предвидени по чл.66,ал.1 КТ. След като изрична предпоставка за възникването на тези публични задължения е съществуването на трудов договор, който е формален по своя характер и съществуването му се установява по изрично предвиден друг ред, то достатъчно и необходимо за разрешаване на спора по делото е констатацията, че не се установява посочената предпоставка по чл.4,ал.1т.1 КСО – работа повече от 5 работни дни в месеца и повече от 40 часа седмично., по отношение на никой от тези договори, както и сключен формален трудов договор по чл.66 КТ.

Следователно, тъй като органите по приходите не са компетентни да обявяват конкретен граждански договор за трудов, то правомощието на тези органи да определят допълнителни задължения за данък по ЗДДФЛ и вноски по ДОО и ЗОВ и за пенсионните фондове, върху плащанията по процесните договори, следва да се упражни само след като евентуално са обявени обявен за трудови.

Съдът се основава и на съдебната практика по Решение № 9845/14.07.2010г. по адм.д.2419/2010г., на ВАС, според която в казус като процесния е изложено: „Наличието на фактическите предпоставки за прилагане на правното основание за осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 1 и 2 от Кодекса за социално осигуряване се доказва с писмени трудови договори, отговарящи на изискванията за съдържание по чл. 66 от Кодекса на труда. (...). При констатирано предоставяне на работна сила в нарушение на чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда намира приложение разпоредбата на чл. 405а, ал. 1, която овластява единствено контролните органи на инспекцията по труда да издадат постановление за обявяване съществуването на трудовото правоотношение. По силата на алинея 3 на чл. 405а КТ за времето, предхождащо издаването на постановлението, отношенията между страните се уреждат като при действителен трудов договор, само ако работникът или служителът е бил добросъвестен при постъпването на работа.”

Не подлежат на преценка от съда по изложените съображения доводите и на

двете страни за вида на правоотношението и на двете страни, основани на различията между гражданско и трудово правоотношение, регламентирани по КТ и Закона за задълженията и договорите.

По изложените съображения, жалбата е основателна и съдът следва да отмени РА в обжалваната му част за установените с него задължения на основание сключените договори от дружеството с 646 физически лица и определянето им като трудови.

По делото от процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно искане за присъждане на разноски в размер на направените по делото – 50 лв. за държавна такса и 975 лв. за възнаграждение на вещо лице 700 лв. за юрисконсулско възнаграждение, като размера на последното не се оспорва от другата страна. Предвид изхода по делото, съдът следва да осъди ответника да заплати на дружеството сумата от 1725 лв.

Водим от изложеното, Административен съд София-град, I отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Б., Ревизионен акт №290900258 с дата 28.12.2009г. издаден от орган по приходите при Териториална дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“ на Национална агенция по приходите, по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Б., в частта му за установени задължения за:

-за данък по чл.42 по Закона за данък върху доходите на физическите лица за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г. в общ размер 20 256,53 лв.;

-вноски за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. за: Държавно обществено осигуряване общо 104 949,51лв.; здравно осигуряване общо 77 000,86лв.; ДЗПО за универсален пенсионен фонд общо 6 962,53лв; фонд ГВРС общо 3 013,12лв.

-лихви за просрочие върху посочените задължения в общ размер 77 000,86лв.

ОСЪЖДА директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ при Централно управление на Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Б., сумата от 1725 (хиляда седемстотин двадесет и пет) лв. за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: